

maaste kan man ogsaa desinficere det, som i og for sig er friskt og godt. Jeg kan nu ikke forstaa, hvorfor det er Fælles- og Andelsmeierierne, som man forfølger — eller, som man stiller disse Forbringinger til, vilde jeg sige. Den ærede sidste Taler har allerede nævnt, at § 15 burde udbides noget; men jeg kunde sige: Jeg synes ikke, at der var noget underligt i, at paa ethvert Sted, hvor der sælges Mælk, skal samme Regel følges. Naar der i Bagerier og paa Restaurationer daglig kan sælges Mælk og derved bringes Smitte over hele Byen, saa skulde de jo sættes under en lignende Raarantæne, ellers naas der jo Intet. Hvorfor skulle alene disse uhyggelige Institutioner behandles saa skarpt? Mælk er jo heller ikke det Ærste, som kan føre Smitte med sig. Det synes i det Hele taget, at dette Lovforslag er Begyndelsen til en Række af Konsekventer, som det er umuligt at overse, og som maa lede til, at man hverken tør spise eller drikke. Jeg vil henstille disse Betragtninger til nærmere Overveielse.

Formanden: Det ærede 3die Medlem for 6te Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Mhlefeldt-Laurvig: Jeg vil kun bemærke lige overfor den sidste ærede Taler, at jeg har en vis Følelse af, at der vel er Sagkundskab hos det ærede Medlem, men ærlig talt, at denne Sagkundskab i Grunden kun er halv. Det er, som om der er meddelt det ærede Medlem nogle Oplysninger om Landboforholdene og Meieriforholdene, som jeg ikke tror, det ærede Medlem har studeret saa nøie selv. Naar det ærede Medlem taler om personlig Frihed, saa har han næppe forstaaet Lovforslaget rigtig; thi det gjælder ikke ligeoverfor almindelige Meierier, men kun i det Tilfælde, hvor det er Fælles- og Andelsmeierier. Naar det ærede Medlem taler om Brøndene og om Desinficering, da skal jeg bemærke, at der her er Tale om Inficering ved urene Stoffer i Jorden, og om, at de forurene Brøndene og Mælken og derved bringe Smitten videre. I det Hele taget, naar det ærede Medlem taler om, at man ikke maa gaa for strengt frem, da man saa til Slutning hverken faar Noget at spise eller drikke, da maa jeg sige, at det Modsatte er Tilfældet. Efter min Erfaring, og efter hvad jeg har hørt i Almindelighed, maa det tværtimod forlanges ligeoverfor disse Meierier, at man gaar frem med ubetinget Strengbed. Det vil i Almindelighed heller ikke koste saa meget. At Gulvene ere tætte,

maa bestemt forlanges, og det Forlangende bør ogsaa bestemt stilles, at Afløbsrenderne maa være fuldkommen gode, og at de urene Stoffer, som i alt Fald udbrede en utaalelig Stank i Meierierne, bortfjernes og uskadeliggjøres.

Chr. Nielsen: Efter den Udvikling, som Meierierne have taget i de senere Aar, idet de samle sig mere og mere paa enkelte Steder, kunde jeg godt tænke mig et saadant Lovforslags Fremkomst, men at man havde faaet fremlagt et Lovforslag, der saa radikalt omstyrkede Alt, hvad man havde oprettet, det havde jeg ikke tænkt mig. For mig vil der kræves store Overveielser, inden jeg gaar ind paa dette Lovforslag, dersom der ikke kan ske store Forandringer deri. Set fra et Sundhedshensyn vil jeg sige, at det vistnok baade er rigtigt og nødvendigt, at der i Fremtiden foretages Forandringer. Hovedpointet herved er for mig imidlertid dette, at vi naa til at skille mellem Andels- og Fællesmeierier. Andelsmeierier staa for mig som noget Privat, hvorimod Fællesmeierierne efter min Formening nærmere sig mere Fabrikdrift. Skulle vi ind paa at lovgive for Andelsmeierier, saa tror jeg, vi komme til at gaa langt videre, saa blive vi ogsaa nødsagede til at gaa til de store Meierier paa Herregaardene. Med Hensyn til dette Forhold kan man dog sige sig selv, at skal man have Lovgivning paa dette Omraade, saa maa det navnlig være for Svineholdets Skyld, der har mest Betydning ved at fordarve den gode, sunde Luft. Andelsmeierierne ere imidlertid kun baserede paa, at Interesjenterne bringe deres Mælk derhen og faae den skummede Mælk tilbage, men derimod ikke paa Svinehold. Ved de store Gaarde er det derimod noget ganske Andet, der kjøbe de Mælk ved Siden af, og der er der et stort Svinehold og mange Folk samlede, saa at Sundhedshensynene da ogsaa der maa gjøre sig gjældende. Jeg er i det Hele taget lidt bange for, at man skal gaa for vidt ind paa det private Omraade, og det vil man ved at følge det foreliggende Forslag, medens Lovgivningen netop bør holde sig saa meget som mulig borte fra det private Omraade. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa Sagen, idet jeg gaar ud fra som givet, at dette vigtige Lovforslag vil faae en Drøftelse i Udvalg, og jeg skal derfor blot nu i al Korthed omtale et Par enkelte Paragrafer. — I § 3 hedder det, at Gulvet i Meierilokalene skal være af Tjærebeton eller Asfalt. Det siger sig selv, at et Gulv af den Beskaffenhed vil være meget uheldigt, ja ubrugeligt i et Meieri